

Če torej izpustimo uvodni stavek primera (63), ki besedilo umešča v širši kontekst (pisem bralcev), drugi in tretji stavek, ki predstavljata osebno videnje obravnavanega problema (v nadaljevanju bomo videli, zakaj moramo osebna stališča do problema, ki je predmet argumentacije, ločiti od vprašanja dobre ali slabe argumentacije), in zadnja dva stavka, ki predstavljata retorično sicer učinkovito digresijo, ki že prehaja v epilog (da stilističnih podrobnosti niti ne omenjam), potem lahko argumentacijo v zgornjem besedilu standardiziramo takole:

(63')

1. Menstrualne probleme je mogoče rešiti zelo učinkovito, na fizičen način (argument).
2. Zaradi menstruacije morajo biti ženske fleksibilne in se prilagajati spremembam skozi ves mesec (argument).

Zato

Ženske so psihološko močnejše od moških (argument-sklep).

Torej

Menstruacija ni ovira, da bi ženske ne mogle sodelovati v oboroženih silah, če to želijo (sklep).

Nelinearnost argumentacije v vsakdanji govorici pa seveda ni edini problem, ki ga mora premagati standardizacija. Še veliko težji, predvsem pa pogostejši, problem je umanjkanje eksplicitno formuliranega argumenta ali eksplicitno formuliranega sklepa. Nanju moramo pogosto sklepati le na podlagi implicitnega sporočila, konteksta in načina (tona, poudarka ...), kako je besedilo napisano. To pa je sploh področje pragmatike *par excellence*. Vzemimo, npr., tole kratko pismo, objavljeno pred časom v enem od britanskih tednikov:

(64) Ali lahko evolucija pojasni vse globine intelekta Carla Sagana?
Niti v milijon letih!

Zelo očitno je, da zgornjemu besedilu, če naj velja za argumentativno, (vsaj) nekaj manjka. Namreč, (vsaj) sklep, četudi argument (premissa) ni jasno in nedvoumno izražen. Če v besedilu, ki ga analiziramo, ni eksplicitno izražen, ga moramo pri standardizaciji pač rekonstruirati sami. Torej:

(64')

1. Evolucija ne bi mogla nikoli pojasniti globin intelekta Carla Sagana.